

Dobrovska gospa.

(Po narodni legendi.)

Dviguje v dobrovskem se doli
Devici rajski hram na čast,
Stojé mu griči na okoli
In temnih šum zelena rast.

Premnogi romar sém prihaja,
Tolažbe božje si iščoč,
In slednji gre iz tega kraja
Pomirjen, potolažen proč.

Dol z griča, z grada pa opaža
Nebrojne romarje gospá;
Nezadovoljno se izraža,
Nad božjo Devo godrnjá:

„Kaj v vek bi v to svetišče drli
Marijo Dobrovsko častit,
Kaj v moj bi grad se ne ozrli
In mene ne prišli slaviti?“

Saj lepše moje je gradišče,
In jaz bogastva več imam
Kot pa Marijino svetišče:
Grad pozlatiti lahko dam.

In res: grad bodem prenovila,
Povikšala mu bodem zid,
Zbelila s srebrom, z zlatom krila,
Da romarjem jemal bo vid.“

In lepša grad in beli, beli,
Iz zlata dela gradu krov;
Da romarji bi bolj strmeli,
Posrebrni še zid njegov.

Zvršeno delo, grad je krásen,
Žarí do sedmega gradú,
Blestěč mu zid je, krov je jásen,
Da lepšega ga ni domú.

Gospá na zlati stol zdaj seda,
Sedeč oholo sredi lin,
Dol v božji hram srdito gleda,
Ko moli v njem solzeč trpin.

Gospa ošabna slave hoče,
In hoče, da jo ljud slaví,
In dalje več trpeti noče,
Da le Marijo rod časti:

„Le urno, hlapci, brž v orožje,
Brž s hriba jutri Šmarni dan,
Zatvorite svetišče božje,
Noben ne sme več vanj kristjan!“

Pritirajte mi rod vrh hriba,
Prisiljen pride naj slaviti,
Če ne iz lastnega nagiba,
Naj móran pride me častiti!“

Prekrasno jutro v zarji vshaja
Na velikega Šmarna dan,
Grajščakinja ohola vstaja
In gleda z line na ravan.

V svetišče dol zre božje Deve,
Kjer se k molitvi zbira rod,
Da po Mariji zla in reve
Odvzel bi večni mu Gospod.

A joj! V svetišče se ne more,
Zatvorjen je Marijin hram!
Vojaki rod ženó vrh gore,
Častit gospó, ker noče sam . . .

„Háhà!“ gospá se z lin krohoče:
„Marija, proč je slava zdaj;
Odvрни rod, če ti mogoče,
Da v tvojo hišo ide naj!“

Kot prej pred tabo, zdaj pred mano
Poklekal bode narod v prah,
Prepričati čem gnečo zbrano,
Da mene ni pred tabo strah.“

Po bregu rod se h gradu bliža,
Od hlapcev móran gre ihtěč,
A grad se v zemljo niža, niža;
Ko gori so — gradú ni več .—

Anton Hribar.